

KÉT VILÁG KÖZÖTT

Ez a regény ökölcsapás:
lenyűgöző és felkavaró.

*finep
selection*

OLIVIER NOREK

OLIVIER NOREK

KÉT VILÁG KÖZÖTT

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

A valóság annyira erőszakos, hogy kitalálni semmit nem mertem.

Egyedül a rendőrségi nyomozás az írói fantázia terméke, jóllehet az is valós tényeken alapul.

Köszönet a calais-i zsaruknak, a hírszerzésnél dolgozóknak, Calais lakosainak, az újságíróknak, a Francia Nemzeti Kutatóközpont és a Sciences Po Egyetem munkatársainak, a humanitárius szervezetek önkénteseinek, de mindenekelőtt azoknak a háborúk borzalmai elől menekülő nőknek és férfiaknak, akik hajlandók voltak megnyílni előttem.

*Nagyapámnak, Herbert Noreknek, aki sziléziai menekültből lett
francia állampolgár.*

A gyermek

Valahol a Földközi-tengeren.

FORDÍTOTT EGYET A GÁZKARON, hogy az öreg motor brummogásától ne lehessen hallani, amit mond, nehogy felzúdulást vagy pánikot keltsen.

– Hajítsd ki a hajóból.

– Most?

– A tengeren könnyebb megszabadulni tőle, mint egy parkolóban. Kezdetől fogva köhög. Az hiányzik még, hogy miatta szúrják ki a társaságot, miután bezsuppoltuk őket a kamionokba Olaszországban.

A lélekvesztőben kétszázhetvenhárom menekült. Különböző korúak, neműek, származásúak, bőrszínűek. Hánykolódva, átázva, agyonfagyva, rettegetve.

– Nem hiszem, hogy meg tudom tenni. Dobd ki te.

Bosszús sóhajítás. Semmi több. A férfi otthagya a kormányt, és hátrázott léptekkel elindult a hajó végében lapuló asszonyhoz, kíméletlenül szétlökdösve az utasokat. Közeledtére a nő még erősebben

szorította magához a karjával védelmezett kis testet, tenyerét erősen a hideg szájacskára nyomta, fohászkodott, hogy hagyja abba a köhögést. A rémült gyermek elejtette kopott lila plüssnyulát, a férfi súlyos lábával rátiport, észre sem vette. Odaszólt az anyának:

– A kicsidet. Ki kell dobnod.

Az őrült

Calais-i menekülttábor, 2016 októbere.

A „Dzsungel” felszámolásának utolsó napja.

AZ EXKAVÁTOROK TELHETETLEN MOHÓSÁGGAL zabálták fel a kunyhókat és a sátrakat, törmelékké trancsírozva őket, hogy aztán, valamivel távolabb, műanyag-, vászon- és ruhahegyeket túrjanak belőlük, amiket majd elégetnek, mielőtt alábbhagy a szél.

Semmi nem maradt abból, amit ezen a hangás pusztán a remény felépített.

A markoló felemelte állkapcsát, és készült, hogy keresztülhajtson ezen a szétdúlt senki földjén. A motor felbőgött, a gép zötytyent egyet a hidegtől megkeményedett, egyenetlen talajon, aztán előrelódult a következő célpont, egy raklapokból összetákolt, kartonpapírral borított kalyiba felé. Alig egy-kettő állt már csak belőlük.

Néhány évvel ezelőtt egy szeméttelp és egy temető osztozott ezen a területen. Aztán az állam itt terelte össze az Angliáról álmódózó migránsokat. Ma reggelre a hely visszanyerte szeméttelp jellegét. Ám most, amikor a markoló hatalmas fogai belemartak a földbe, a temető támadt fel.

Három kar fordult ki félig a földből, ebből a munkások azt a következtetést vonták le, hogy legalább két holttest fekszik itt, ebben a közvetlenül a tábor szélén lévő gödörben. Az egyik, a kar méretéből kiindulva, alighanem egy gyereké. Walkie-talkie-n beszéltek a művezetőnek.

Úgy húsz méterrel távolabb egy rejtőzködő árnyék osont a Dzsungelt szegélyező erdő szélső fái között, egy pillanatra le nem véve szemét a gépek jövés-menéséről. A munkások közben körbeállták a jelenetet, megbabonázva meredtek az iszonyatra.

Egyikük felemelte a szemét, és meglátta a fák közül kilépő alakot. Rongyos göncök, hosszú, zsíros haj, fekete bőr. Vagy barna. Vagy egyszerűen csak mocskos. Rozsdafoltos macsétát tartott a kezében, a lába mellett lógatva. Óvatosan közeledett, fenyegetően meredt hol egyikükre, hol másikukra, a pengét a combjához ütögetve haladt előre. Senkiben nem volt annyi bátorság, hogy feltartóztassa, mindannyian több lépést hátráltak.

A gödörhöz érve a nyugtalanító idegen letérdelt, és puszta kézzel kaparni kezdte a holttestekről a földet. Eleinte lázasan, mozdulatait állati morgással kísérve, majd egyre nyugodtabban. Úgy érintett meg egy-egy lábat, simogatott meg egy kezét, mintha eleven volna. Megragadta a gyerekkart, a szeméhez emelte, egészen közel, meg-szaglásztta, majd elengedte. A haláltól merev végtag néhány másodpercig úgy maradt, felemelve és egyenesen, majd saját súlyánál fogva lassan visszahanyatlott a talajra.

Még az éles nappali fényben is sziluettnek hatott a férfi. Egy halom visszataszító, koszos rongy volt csupán, a karjai lenyúltak az emberi maradványokkal teli gödörbe, de már nem kutatott benne tovább, mintha hirtelen minden reményét elveszítette volna.

Zavarodottan felegyenesedett, hátrálva távolodni kezdett, még mindig a macsétát szorongatva, és hamarosan újra elnyelte az erdő.

Az első konkrét információkkal rendelkező zsaru telefonon tájékoztatta az ügyészt, akinek egyelőre nem akaródzott kiszállni a terepre.

– A helyszínelők azt mondják, hét holttest van.

– Felnőttek?

– Nem mind.

– Épek?

– Nem mind.

Amikor a zsaru befejezte a telefonos jelentést, a társa megkockáztatott egy megjegyzést.

– Miért nem szóltál neki a fura macsétás fickóról?

– Azt a főhadnagynak tartogatom. Ő az egyetlen, akit tényleg érdekel ez a trágádomb. Ha az ügyésznek említést teszek egy fura macsétás fazonról, akkor elő kell keríteni egy fura macsétás fazont. És nem különösebben lelkesít, hogy sötétedés után az erdőben kóricáljak.

– Igaz is: nem azért csukjuk be a szemünket két év óta, hogy ma meg kinyissuk.

ELSŐ RÉSZ

Menekülni

Damaszkusz, Szíria, 2016 júniusa.

Katonai hírszerzés, 215-ös alosztály.

A fogház vallatóhelyisége.

AZ UTOLSÓ ÜTÉS FELSZAKÍTOTTA A SZEMÖLDÖKÍVET, de a mez-
telen, székhez kötözött férfi jajgatása nem hatolt át az alagsor
vastag falain. A vér az ablaktalan helyiség poros, okkersárga köve-
zetére csorgott. Adam a tarkójánál megragadta a foglyot, homlokát
a homlokához nyomta, az ütést adó és az ütést kapó verítéke ösz-
szevegyült.

– Beszélni fogsz. Nincs olyan igaz ügy, ami miatt érdemes lenne
elviselni azt a fájdalmat, ami rád vár. Ugye tudod?

A helyiség végében Szalim a melegtől eldeformálódott vizes-
palackot letette a faasztalra, keze fejével megtörölte a száját. Felállt,
közben magához vett egy vastag, fekete, műanyag kábelt, aminek
a belsejében elektromos huzalok voltak összefonva. Súlyos volt,
és erős, hatékonyabb minden gumibotnál. Körözni kezdett vele a
megkötözött férfi körül.

– Túl hosszú mondatokban beszélsz – vetette oda Adamnak –, és nem is kérdezel. Látszik, hogy csak aktatologató vagy. Ez itt tökéletesen tudja, mit akarunk tőle hallani. Teljesen fölösleges beszélni hozzá.

A kábel lesújtott a már jócskán feldagadt, sebekkel borított, vérző bal térdre. A másik még érintetlen volt. A zsinór még kétszer felemelkedett, és pontosan ugyanoda csapott le, az eleven húsrá. A fogolyba áramütésként hasított a fájdalom, még kiáltani sem tudott. Összegörnyedt, és Istenhez fohászkodott, egy imának ugyanazt az egy sorát mormolva újra és újra. S mivel közös istenük volt, a fohászkodás ingerelte Szalimot.

– Amúgy se megyünk semmire a veréssel. Már egy órája pofázom, hogy térjünk át a savra...

– Válaszokat akarsz, vagy csak taccsra vágni? – kérdezte Adam. – A savtól elködösül a tudatuk. A kínzásban kell, hogy legyenek szünetek is, különben nem működik. A sav még utána is mardossa a bőrt. Nem éreznek különbséget, mikor kínozod őket, és mikor nem.

Szalim meglepettnek látszott.

– Akkor mégse ma csinálod először? Azt hittem, hogy ti ott, az Igazgatóságon nem szeretitek a piszkos munkát.

– Ez a fogoly különleges. Ő az enyém. Minden egyes pillanatnál itt akarok lenni – vágott vissza Adam, és elindult a férfi felé.

Kezét a vállára tette, és a fülébe súgta:

– Hallod? Nem eresztelek.

Szalim az órájára pillantott, és úgy döntött, ideje engedélyeznie magának egy cigiszünetet, de amikor visszatért, a felettese is vele volt. A főnök nehezményezte, hogy nem haladnak a vallatással, és elbocsátotta Adamot anélkül, hogy egyetlen pillantásra méltatta volna.

– Mondja meg a minisztériumban, hogy nincs szükségünk gardedámra. Ez itt éppúgy beszélni fog, ahogy az összes többi, akár itt van maga, akár nincs. És hótziher, hogy nem a pusztá öklünkkel fogjuk szóra bírni.

Parancsra az ajtóhoz kísérték Adamot, mielőtt azonban becsukódott volna mögötte, Szalimnak intézve megkockáztatta a kérdést:

– Sav?

– Nem. *Basat al-reeh.*

A foglyot egy deszkához erősítik fejjel lefelé lógatva. A következő órában a vér a fejébe tolul, nyomja az agyát, úgy érzi, mintha a szeme kiugrana a gödréből, mintha szét akarna robbanni. És ekkor kezdik el rugdosni a fejét.

Ha még ezek után sem beszélne, a sav majd elintézi a többbit. A savat senki nem bírja ki.

Adam a privát lifttel felment a felszínre, egyedül azzal lehetett lejutni az épület alagsori részeibe. Kinn az utcán, a szabadban, olyan mély lélegzetet vett, amelyet csak bírt, hogy kiűzze a tüdejéből a beszorult dögletes levegőt. De hiába erőlködött, a vér és a savanyú verítékszag beivódott az egyenruhája szövetébe.

Negyven-ötven méterrel arrébb az orvosi és a bölcsészkar pompás épülete magasodott. Damaszkusznak ez a kerülete szinte teljesen ép maradt, a rezsim védelme alatt állt.

Adamnak eszébe jutott a mindössze háromszázötven kilométerre, északra lévő Aleppó. A leomlott falú lakóházak helyiségeibe, akár a babaházakba, be lehetett látni. Mindenütt romba dőlt emeletes épületek, két szintnél több egyikből sem maradt. A sugárutak mentén kiegészített vagy felrobbant autók. És ebben a káoszban, a rendőrség és a katonák között, a terepjárók és harckocsik zajában a megfélemlített

és rezignált lakosság élte tovább az életét, mint amikor orosz rulettet játszik az ember.

Damaszkusz. Adam a jó felén volt az országnak, és a közrendnek is a jó felén. Több mint tizenöt éve volt zsaru, most pedig Bassár el-Aszad rezsimjének politikai rendőrségében szolgált odaadóan. Rá aztán senkinek nem jutna eszébe gyanakodni. Talán sikerül megmentenie a feleségét és a lányát, mielőtt lecsapnak rá. Nincs már sok ideje.

Leintett egy taxit, beszállt.

– Muhadzsirin, főutca.

– Az jó hosszú – jegyezte meg a sofőr.

– A domb tövében jó lesz.

Adam már senkiben nem bízott, egy ismeretlennek pláne nem fogja megadni a pontos címét.

AMIKOR HAT ÉVVEL EZELŐTT LAKÁST VETT Damaszkusznak ezen a középosztály lakta részén, Adam nem tanúsított különösebb figyelmet annak, milyen nevet is visel a negyed. *Muhadzsin*. Azok, akik úton vannak. A migránsok.

Kettőt fordított a kulcson, szélvészként nyomult be az előszobába. Nora a konyhából meghallotta, felgyorsult a szívverése. Már azelőtt tudta, hogy eljött a pillanat, hogy látta volna a férje arcát. A pillanat, amelyre felkészültek. Amelytől az életük függött.

– Nos? – kérdezte nyugtalanul. Adam nem szokott hazajönni a délután kellős közepén.

– Átvitték a 215-ös alosztályra. Nem fogja kibírni. Hol van Maya?

– A szobájában.

– Tudod, mit kell tenned. Két bőrönd. Mindkettőtöknek egy. Hagylak is, fel kell hívnom valakit.

Nora csókot nyomott Adam szájára. Az ő ajka még nedves volt a teától. A férjéé aggodalomtól száraz. Adam sarkon fordult, és visszament az előszobába. Leemelte a bojlert takaró falemezt, mélyen benyúlt a tartály alatt, és leszedett mögüle egy mobiltelefont, ami

két vastag celluxcsíkkal volt odaerősítve. Tárcsázott, majd minden bevezetés nélkül a lényegre tért.

– Ma este. Norának és Mayának. Még mindig lehetséges?

– Te nem mész velük?

– Félő, hogy veszélybe sodornám őket. Tareket elkapták.

– Tudom. Szerinted beszélni fog?

– Persze hogy beszélni fog. És ki hibáztathatná érte? Most, hogy végre a kezeik közé került egy fickó a SZSZH¹-ből, nem fogják elkapkodni a dolgot.

– Tudják, hogy mi állunk a „Pavel”-hadművelet mögött?

– Remélem, nem. Ma ott voltam Tarekkel a kínzókamrában. Nem mondott semmit. Megmentette az életemet. De amikor majd megtörik, mert arra mérget vehetsz, hogy meg fogják törni, bedobja a nevemet, és onnantól fogva céltáblává válok. És a feleségem meg a lányom is. Nélkülem kell elindulniuk. Én majd utánuk megyek. Legalábbis mindent megteszek, hogy mehessek.

– *Insallah*².

– Eeegen. Ajánlom neki.

*
* *

Egy perc sem telt bele, a bőrrönd már le is volt zárva, Nora elindult, hogy kivigye az ajtó elé. A lakás két szűk folyosójának kereszteződéséhez érve nekiütközött az ott álló íróasztalnak. A rajta lévő bekerezett fénykép leesett, az üvege összetört. Az emlékek úgy szöktek ki belőle, mintha csak ez az üveglap tartotta volna vissza őket.

2015. Maya hatéves születésnapja.

¹ Szabad Szíriai Hadsereg.

² Ha Allah is (úgy) akarja.

Nora a tökéletesen kisimított fekete hajával, ami tintafolyamként omlott a vállára. Maya a kíváncsi, minden iránt lelkesedő szemecskéjével. A szertelen kislányt egyetlen fotó erejéig is alig lehetett megállítani. És Adam, a magas és széles vállú Adam, ahogy átöleli őket. Atlétatermetét különösen nagyra értékelték akkoriban, amikor a rendőriskola diákja volt. Ugyanazé a rendőriskoláé, amit az Iszlám Állam egy zsarunak álcázott tagja néhány évvel később a levegőbe röpített, vagy húsz ember halálát okozva. Adam szedegette össze azt, ami a kollégáiból, hajdani kiképzőiből és néhány civilből megmaradt.

Addig a napig példás rendőr volt, mintaszerű, hitt a hazájában és a vezetőjében. És amikor az arab forradalmakkal a demokrácia szele söpört végig Szírián, elöntötte a remény. Ahogy Tunéziában vagy Egyiptomban, a nép hirtelen itt is rádöbbsen, hogy igenis lehet harcolni a szabadságáért.

Csak hogy ezt a mozgalmat, bármily nemesek voltak is az indítékai, gyorsan vérbe fojtották, többezernyi tüntető vérébe, az ország polgárháborúba sodródott. Kihasználva ezt a gyengeséget, mint vírus a kimerült testét, az Iszlám Állam még mélyebbre eresztette erőszakos és haladásellenes karmait. Onnantól fogva két hóhéra volt ugyanannak az áldozatnak. Bassár el-Aszad diktatúrája és az ISIS örülete állt szemben a fegyvertelen szíriai néppel. Adam a hadsereg által eltiport békés lázadást követően határozta el, hogy nem marad kívülálló. Nem volt hajlandó tétlen tanúként végignézni hazája haldoklását, csatlakozott a Szabad Szíriai Hadsereg egyik lázadó sejtjéhez, és a lehető legkockázatosabb módon vált a kormány ellenzékiévé. Úgy, hogy közben a katonai rendőrségben szolgált.

Talán kémiai természetű volt, ahogy az állatok is megérik a szorongást és a félelmet, vagy ösztönös, mint mikor szavak nélkül is értjük

a szeretteinket, mindenesetre Maya ez egyszer nem volt szeleburdi. Felvette a tempót, zsenge kora ellenére tisztában volt vele, hogy valami súlyos történt, és a szeszélyeskedést meg a kérdezősködést másorra kell halasztani. A szobájából hallotta az apja hangját.

– A délutánt Elyasnál töltitek. Este a katonai úton átvissz beneteket Bejrútba, ahonnan egy éjszakai járattal elrepültök Líbiába, Tripoliba. Ez lesz az utazás legegyszerűbb része. Menj, hozd Mayát, hívok egy taxit.

– Elyas bácsihoz megyünk?

Nora hátrafordult, a lányuk épp nagy ügyvel-bajjal vonszolta ki a bőröndjét a szobából. Olyan kicsinek és ártatlannak tűnt, hogy arra gondolt, az előttük álló utazás kimenetele teljesen bizonytalan.

Adam átment a nappaliba, tekintélyes termete ellenére is fel kellett ágaskodnia, hogy a könyvszekrény legfelső polcán elérje a *Fantomas*-sorozat háromkötetes francia nyelvű kiadását. Párizs rejtélyei és intrikái Souvestre és Allain tollából. Mindegyik kötet belsejében egy-egy útlevél rejtőzött. Kettőt odaadott Norának, a sajátját pedig becsúsztatta a hátsó zsebébe. Mostantól bármelyik pillanatban bekövetkezhet, hogy menekülnie kell.

A domb tövében, amelyen a Muhadzsirin negyed elterült, míg a lábukhoz idomított kutyaként simuló bőröndökkel a taxira vártak, Adam elismételte az utasításokat a feleségének. Inkább csak megnyugtató gesztus volt ez, mint hasznos, Nora ugyanis fejből tudta az összeset. Maya szokatlanul csendes volt, a két szülő óhatatlanul is arra gondolt, hogy a lányuk hirtelen megnőtt. Szófogadó lett. Határozott. Mindketten azon töprengtek, mit ért vajon a helyzetből, és mit nem. Aztán egyszer csak a gyermek szeme kikerekedett, és beletörődő fájdalommal telt meg.

– Maya? – kérdezte nyugtalanul Nora.

A kislány egy pillanatilag tétovázott, az apja bizonyára gyerekes csa-csiságnak tartja majd. De nem sokáig bírta türtőztetni magát.

– Bubu úr!

Adam, aki még mindig nem látta a távolban feltűnni a taxit, összeomlott a lánya kétségbeesett pillantásától. Egy fullasztó sprint és három emelet megmászása után újra a pasztellszínű kis szobában termett. Keresgélt a takarók alatt, az ágy alatt, végül két párna között meglelte Bubu urat, az ütött-kopott, régi plüssnyulat.

Adam születésétől fogva úgy nevezte a lányát: *Arnuba*. Nyulacs-kám. Maya később szeretett volna egy igazi nyuszt, Nora azonban allergiás volt az állatszőrre, így a kislány vigasztalásképpen megkapta Arnubát, a plüssnyulat, akit soha többé nem engedett ki a kezéből. És ahogy a kisgyerekeknél ez lenni szokott, Arnuba neve szép lassan eltorzult, és a nyuszi végül átkeresztelődött Bubu úrra.

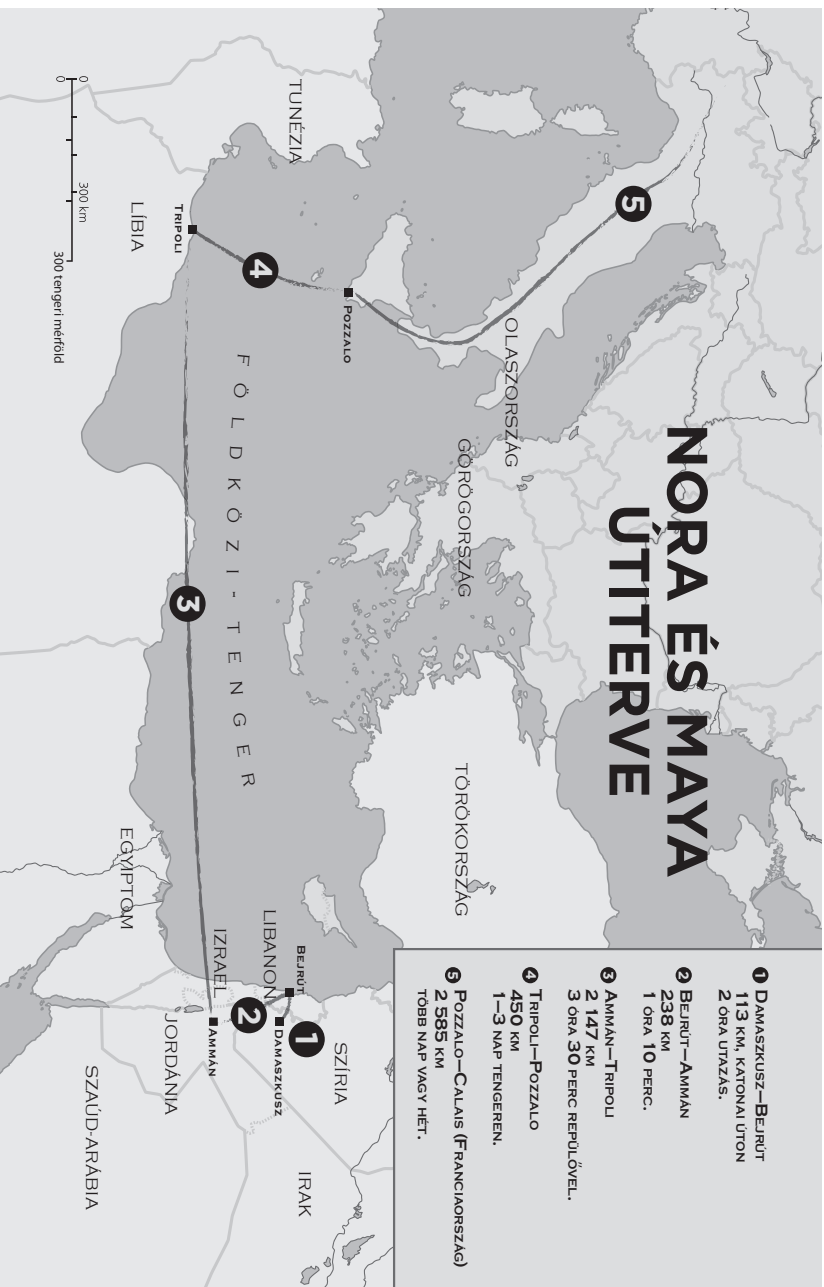
Adam naivan arra gondolt, Bubu úr majd megvédi Mayát a föld-kerekség legveszélyesebb utazása során.

Amikor Nora és Adam megcsókolták egymást az utcán – Maya már benn ült a taxi hátsó ülésén, a bőröndök a csomagtartóban –, egyikük sem akart különösebb intenzitást adni ennek a csóknak. Normális csóknak kellett lennie, elképzelhetetlen volt, hogy ne legyen belőle több. Nora szemét azonban elfutották a könnyek, és ez minden erőfeszítésüket tönkretette. Rettenetesen féltették egymást.

– Utánatok megyek – ígérte Adam, ahogy kinyitotta Norának a kocsiját. – Hívj fel a szállodából, ahogy megérkeztetek Tripoliba.

Maya az ablaküvegre lehelt, és egy szívet rajzolt bele. „Szeretlek”, ezt olvasta le apja ajkáról, mikor a taxi elindult.

NÓRA ÉS MAYA ÚTTERVE

1 DAMASZKUSZ–BEJRÜT
113 KM, KATONAI ÚTON
2 ÓRA UTAZÁS.

2 BEJRÜT–AMMAN
238 KM
1 ÓRA 10 PERC.

3 AMMAN–TRIPOLI
2 147 KM
3 ÓRA 30 PERC REPÜLŐVEL.

4 TRIPOLI–POZZALO
450 KM
1–3 NAP TENGEREN.

5 POZZALO–CALAIS (FRANCIAORSZÁG)
2 585 KM
TOBB NAP VAGY HÉT.

Tripoli, Líbia.

Belváros, Hotel Awal.

Hajnali három óra.

– **M**ILYEN A SZÁLLODA? – kérdezte Adam.
Ahogy megérkeztek, Nora beültette Mayát a lapos képernyős tévé elé, hogy kicsit lekösse a figyelmét, de tíz perc se telt bele, a kislány ráunt a zenecsatorna vadul pörgő klipjeire. Lábacskáival a süppedős szőnyegen taposva elindult, hogy körbenézzen a négycsillagos hotel minden kényelemmel ellátott szobájában. Az ágynemű selymes volt, a fürdőkád tágas, és a hatalmas ablakokból szemügyre vehette az éjszakai város fényeit, bal kéz felől a kivilágított Saraya Múzeumot, jobbról a háromemeletes oszmán óratornyot. Egyszer csak hosszú géppisztolysortűz dördült, az épületek falai megsokszorozva verték vissza a hangot. Minden európai gyermek petárdának vagy tűzijátéknak vélte volna, Maya azonban gyorsan elhúzódott az ablaktól, ő tökéletesen tisztában volt a zaj eredetével.

Felfedezőútját tovább folytatta a franciaágyas szobáig, ahol édesanyja a bőröndökből már elővette a kurta éjszakához szükséges holmikat. Amikor be akart lépni, Nora, a vállá és a füle közé szorított telefonnal, a lábával belökte előtte az ajtót, és folytatta a beszélgetést.

– A szálloda? Tökéletes. Csak olyan furcsa ez a nagy luxus. Mikor tudjuk, mi vár ránk.

– Maya jól van? – kérdezte aggodalmasan Adam.

– Igen. Nagyjából. Bár azt hiszem, megfázott a reptéri várócsarnokban, amikor átszálltunk Ammánban. Valószínűleg azért, mert több mint két órát ültünk az erős légkondiban. A felszállástól kezdve egyfolytában köhögött Tripoliig.

– Nem lett volna szabad egyedül elindulnotok. De kizárólag úgy tudlak megvédeni benneteket, ha messzire kerültök Damaszkusztól és tőlem. Nagyon sajnálom.

– Megtiltom, hogy sajnálkozz, *hubbi*. Te mindent megteszel értünk, amit kell.

Adamnak eszébe jutott, hogyan kezdték szervezni ezt az utazást három hónappal ezelőtt, miután a „Pavel”-hadművelet kidolgozása után számot kellett vetni az esetleges kudarccal is. Azzal, hogy kénytelen lesz eltávolítani a családját az országból.

– Miért nem Törökországon át? – vetette fel akkor Nora, ujjával a térképre bökve. – Damaszkuszból Aleppóba, aztán Törökországból a Balkánra. Még fél lábbal se kellene vízbe lépniük, ráadásul arra sokkal rövidebb Európába jutni.

– Tisztában vagy vele, hány ellenőrző pont van Szíriában déltől északig, Damaszkusz és Aleppó között? – vágott vissza Adam. – Kormányrésről és az Iszlám Államhoz tartozókból is több tucat, nem beszélve az alkalmi igazoltatásokról! Akár együtt induljunk el, akár – bármilyen okból – csak ti ketten vágjatok neki Mayával, a lényeg

ugyanaz. A szíriai kormány tisztje vagyok, az ISIS legelső ellenőrző pontján agyonlőnek. Titeket meg...

Nem tudta befejezni a mondatot. Ennél az opciónál még a halál is kíméletesebb volt.

– Szóval előbb menetrend szerinti járattal el kell jutni a líbiai Tripoliba, aztán átkelni a Földközi-tengeren, és akkor máris Olaszországban vagyunk. Onnan kiindulva keresztülvágunk Európán, és megkeressük az unokatestvéredet Angliában. Félmillió migráns eljut oda évente, nincs okunk feltételezni, hogy mi ne lennénk rá képesek. Az igazi probléma az, hogy a Bassár-kormány tagja vagyok, ezért Franciaország soha nem fog nekünk menekültvizumot adni.

– De hiszen te épp ez ellen a kormány ellen harcolsz!

– Igen, belülről, és elég diszkréten ahhoz, hogy ne legyen rá semmi bizonyíték. Ezért kizárólag illegálisan juthatunk el Angliába, Calais-n át. Időbe fog telni, de mi türelmesek leszünk. Te is láttad az interneten: van egy hely, ahol maradhatunk. „Dzsungel”-nek hívják.

– És leginkább egy menekülttáborra hasonlít.

– Lehet, viszont a nők és a gyerekek számára felügyelt barakkokat tartanak fenn, és ez a lényeg. Én majd keresek egy csempészt, aki szerez nekünk helyet egy személykocsiban vagy egy kamionban, és kompon vagy az Eurotunnelen átjutunk Angliába. Az unokatestvéred majd vár minket a Csatorna túloldalán. Megígérte, hogy segíteni fog.

– Tudom, hogy te szívesebben maradtál volna Franciaországban.

– Ott nincsenek rokonaink. És nem hinném, hogy Franciaország még mindig az az ország, amit én ismertem. Anglia tökéletesen megfelel nekünk.

Akkor ott, a térkép fölé hajolva, a nappalijuk melegében, Maya csendes altatózenéjével a háttérben, mindez lehetségesnek tűnt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Most itt, Tripoliban, egyedül a kicsivel, Nora leginkább rémült volt, nemigen hitt a sikerben.

– Sikerült újra látnod Tareket?

– Holnap késő délután fogom. Benyújtottam egy újabb kérvényt, hogy részt vehessek a vallatásán. Bízom benne, hogy ezzel nem vontam magamra a figyelmet. Az az érzésem, hogy mindenki engem néz, hogy mindenki tudja rólam, hogy...

– Természetes, hogy paranoiás vagy, *hubbi*, rókának álcázott tyúk a farkasok között.

– Nem lett volna szabad így jellemeznem magam, most viccet csinálsz belőle – mosolygott Adam.